

שם מלפני שבאה לעולם הזה ונתן גר על ראשו, שנאמר (איוב כט) כהלו גרו עלי ראשי, כל מי שרואים אותה מודענעים ואומרים הואת נעמי? היא משיבה ואומרת, (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראן לי כרא וגו'. אני מלאה הלכותי - באותו מקום, וריקם השיבני ה' - כל תורה וכלי מעשים טובים, שהכניס אותי לגוף רע. למה תקראנה לי נעמי זה ענה ביו. ואם זוכה, נכנסת לגן עדן. פיון שנכנסת, יושבת שם בגן

מבודנת עם אלימלך, זה מחלו, שנה הרוח מודוג עם רוח, שזו הנפש השכלית וְהַתְּלַבְּשׁוּ (ר"א ומתלבשת) שם בלבוש של הדמות של העולם הזה ושם מתעדנת.

סתר הסתרים נמסר לחכמי הלב. [ארבע] שלש דרגות הן שאחוזות זו בזו, ואלו הן נפש

[נשמה לנשמה, הנשמה העליונה שנקראת יו"ד ר"ח ונשמה. [נפ"ש] הנפש היא הפח שהגוף נבנה ממנו. שפאשר האדם מתעורר בעולם הזה להזדוג עם נקבתו, כל

איבריו מסכימים [נ"א מתכנסים] ונתקנים להנות [לנשמה] שם, ואותה הנפש והרצון שלו מסכים עם אותו המעשה [ממש], ומושך את אותה הנפש ומכניס אותה שם באותו הזרע ששופך.

ומהוה רצון והמשכת הנפש שמושך לשם, נמשך פח אחר לשם מאותן הדרגות שנקראות אישי"ם, והפל נכנס במשיכת הזרע ההוא ונבנה ממנו הגוף.

וזהו הפח הראשון הפתוח של אותם [ארבע] שלש.

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרבן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשיכת החלק של אותה

והינו שכתוב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי, והו שפע מאור שהם בניו מווי השכינה], משום שהווא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא וזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה.

הרוח היא שמקימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר כשהם

אתיבת היא ואמרה (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראן לי כרא וגו'. אני מלאה הלכותי כהווא אתר וריקם השיבני יי בלא תורה וכלא מעשים טובים דאעיל לי בגופא בישא למה תקראנה לי נעמי ווי ענה ביו. ואי זכאת עיילת לגנתא דעדן, פיון דעיילת לתבא תמן בגנתא [אודוונת באלימלך דא מחלו דרא רוח אודוונ ברות דרא נפש השכלית] ואתלבשו (ר"א ואתלבשת) תמן בלבושא דדיוקנא דהאי עלמא ואתעדנת תמן.

סתרא דסתרין לחכימי לבא אתמסר. [ארבע] תלת דרגין אנון דאחידן דא בדא, ואלין אנון נפש [נשמתא לנשמתא נשמתא עלאה דאתקרי יו"ד] רוח ונשמה. [נפ"ש] נפש איהו חילא דגופא אתבני מניה. דכד בר נש אתער בהאי עלמא לאזדווגא בנוקביה כל שייפי מסתפמי [נ"א מתפנשי] ומתתקני לאתהנאה [לנשמה] תמן, והווא נפש ורעותא דיליה אסתפם ביה בהווא עובדא [ממש] ומשיך ליה להווא נפש ואעיל ליה תמן בהווא זרעא דאושיד.

ומגו רעותא ומשיכו דנפשא דמשיך תמן, אתמשך חילא אוחרא תמן מאנון דרגין דאתקרון אישי"ם, ועאל כלא במשיכו דהווא זרעא, ואתבני מניה גופא. ודא איהו חילא קדמאה תתאה דאנון [ארבע] תלת.

ובגין דהאי [נשמתא לנשמתא] נפש אקריב בדבקותא ויסודא דגופא, קרבנא דאתקריב לכפרא על נשמתא אתיהיבת חולקא לאנון דרגין דאישי"ם [דאתקרון רוח נפש השכלית] בגין דמשיכו דחולקא דהווא [נשמה] נפש אתי מנייהו. והינו דכתיב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי דהיב מוונא לאשי ודא הוא שפע מאור דאנון מתהנו מווי השכינה] בגין דהווא כפרה דנפש נוטלי חולקיהו. וכד מית בר נש בהאי עלמא, ההיא נפש לא אתעדי מן קברא לעלמין, ובחילא דא ידעי מתיא ומשתעו דא עם דא.

רוח איהו דמקיים לנפש בהאי עלמא. ואיהו משיכו

והינו שכתוב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי, והו שפע מאור שהם בניו מווי השכינה], משום שהווא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא וזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה.

הרוח היא שמקימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר כשהם

אתיבת היא ואמרה (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראן לי כרא וגו'. אני מלאה הלכותי כהווא אתר וריקם השיבני יי בלא תורה וכלא מעשים טובים דאעיל לי בגופא בישא למה תקראנה לי נעמי ווי ענה ביו. ואי זכאת עיילת לגנתא דעדן, פיון דעיילת לתבא תמן בגנתא [אודוונת באלימלך דא מחלו דרא רוח אודוונ ברות דרא נפש השכלית] ואתלבשו (ר"א ואתלבשת) תמן בלבושא דדיוקנא דהאי עלמא ואתעדנת תמן.

סתרא דסתרין לחכימי לבא אתמסר. [ארבע] תלת דרגין אנון דאחידן דא בדא, ואלין אנון נפש [נשמתא לנשמתא נשמתא עלאה דאתקרי יו"ד] רוח ונשמה. [נפ"ש] נפש איהו חילא דגופא אתבני מניה. דכד בר נש אתער בהאי עלמא לאזדווגא בנוקביה כל שייפי מסתפמי [נ"א מתפנשי] ומתתקני לאתהנאה [לנשמה] תמן, והווא נפש ורעותא דיליה אסתפם ביה בהווא עובדא [ממש] ומשיך ליה להווא נפש ואעיל ליה תמן בהווא זרעא דאושיד.

ומגו רעותא ומשיכו דנפשא דמשיך תמן, אתמשך חילא אוחרא תמן מאנון דרגין דאתקרון אישי"ם, ועאל כלא במשיכו דהווא זרעא, ואתבני מניה גופא. ודא איהו חילא קדמאה תתאה דאנון [ארבע] תלת.

דאתערותא דנוקבא לגבי דכורא כד אנון בתיאובתא חדא. וכדין אתערת לגבי דכורא בתיאובתא דילה, להאי רוח בגוונא דנוקבא לגבי דלתא אשדיאת זרעא בתיאובתא לגבי דכורא. וסתרא דא (כד אשדיאת שפע בתיאובתא לגבי נוקבא והכא רוא) קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

והאי רוח'ח ונפ'ש ונשמה'ה ונשמת'א לנשמתא כד) נפקא מהאי עלמא ואתפרשת מנפש (אתפרשו י"ה אסתלק לנתא דעדן בשמיא עלאה ומתלבש בדיוקנא עלאה מרקמא ככל גונו) עאל לגנתא דעדן דבהאי עלמא (תהאח), ואתלבש תמן גו אורא דגנתא כמה דמתלבשי מלאכי עלאי כד נחתין להאי עלמא. בגין דאנון מההוא רוח הו' דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות וגו'.

אוף הכי רוחא מתלבש בגן עדן דארעא בדיוקנא דהאי עלמא ותמן אתעדנת בכל עדונין, בגן עדן דא אית ציורין ודיוקנין דהאי עלמא. ואית ציורין ודיוקנין דעלמא עלאה, ותמן פל אנון צדיקיא אזלין ומתעדנין תמן, ובריש ירחי ושבתי אנון בעאן לסלקא לעילא. (דיוקנא דא מרו"ח וא"ש דבהאי עלמא ודדיוקנא דא אתעדנו בכל עדונין ובכל זמנ' ונר"ח ושבתי" אסתלקו רוח'ח ונפ'ש ומתפשמי מהאי גופא ומתלבשי בדיוקנא עלאה בגן עדן דלעילא מרקמא ככל גונו. כאן אתר הוא י"ה בלבושא דיליה ואודונו בתרא יהו"ה ואנון נהנין מאור השכינה)

ובמציעות גנתא אית עמודא חדא מרקמא בכל גונו. וההוא רוח כד בעא לסלקא, אתפשט תמן מההוא לבושא (ונפשא אשתארת תמן בגופא) ועאל גו ההוא עמודא (וסלקת) וסליק לעילא גו ההוא אתר דנפקת מגיה, פדכתיב והרוח תשוב וגו'.

ונטיל לה מיכאל כהנא רבא ומקריב לה קרבן בוסמין קמי קדשא בריוף הוא, (ואתת) ויתבא תמן ומתעדנא בההוא צורא דחיי (ישעיה סד) דעין לא ראתה אלהים זולתך

[והנפש נשארת שם בגוף] ונכנסת לתוף אותו העמוד [ועולה] ועולה למעלה לתוף אותו המקום שיצאה ממנו, כפתיב והרוח תשוב וגו'.

ונטיל אותה מיכאל הפהן הגדול, ומקריב אותה קרבן בשמים לפני הקדוש ברוף הוא, [וכאה] ויושבת שם, ומתעדנת באותו צורר החיים, (ישעיה סד) שיעין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. אחר

בתשווקה אחת. ואז מתעוררת לזכר בתשווקתה לרוח הזו כמו שהנבקה כלפי מטה שופכת זרע בתשווקה אל הזכר. והסתר הזה [כשנשפך שפע בתשווקה לנקבה, וכאן סוד] (קהלת יב) והרוח תשוב אל האלהים אשר נתנה.

והרו"ח הזו [ונפ'ש ונשמה'ה ונשמת'א לנשמה כאשר], כשיוצאת מן העולם הזה ונפרדת מן הנפש [נפרדים י"ה מסתלק לזן עדן בשמים העליונים, ומתלבש בדמות עליונה מרקמת מכל הגונים] נכנס לגן העדן שבעולם הזה [המתהוות], ומתלבש שם בתוף האויר של הגן כמו שמתלבשים המלאכים העליונים פשיורדים לעולם הזה, משום שהם מאותה הרוח היו, שפתיב (תהלים קד) עשה מלאכיו רוחות וגו'.

אף כף הרוח מתלבשת בגן העדן של הארץ בדמות העולם הזה, ושם מתעדנת בכל העדונים. בגן העדן הזה יש ציורים ודמיות של העולם הזה, ויש ציורים ודמיות של העולם העליון, ושם פל אותם הצדיקים הולכים ומתעדנים שם. ובראשי חדשים ושבתות הם רוצים לעלות למעלה [בדמות הו' מרו"ח וא"ש של העולם הזה, ובדמות הו' מתעדנים בכל העדונים, ובכל המועד'ים והחדש'ים והשבתו"ת מסתלקים הרו"ח והנפ'ש ומתפשטים מהגוף הזה ומתלבשים בדמות עליונה בגן העדן שלמעלה מרקם בכל הגונים. כאן מקום הוא י"ה? בלבשו, ומזונונים יחר יהו"ה, הם נהנים מאור השכינה].

ובאמצע הגן יש עמוד אחד מרקם בכל הגונים, וכשאותה הרוח כאשר רוצה לעלות, מתפשטת שם מהלבוש ההוא

למעלה לעולה לתוף אותו המקום שיצאה

ממנו, כפתיב והרוח תשוב וגו'.